

במדינה

(המשך מעמוד 19)

חצילים, גועל נפש, עם עגבניות.

לאור התפריט הזה החליט השבוע הצחצח לעשות שביתה כללית. הם הגישו פטיציה למנהל ההפקה ודרשו ממנו לפטר את ה"טבח ולמצוא טבח אחר.

"אנחנו עובדים עשרים שעות ביום! יש כאלה שעובדים בהתנדבות", אמר אחד מ"אנשי הצחצח", "בלי משכורת! אנחנו מבינים שזה סרט חשוב, אבל שיתנו לאכול לפחות." ועם האוכל בא התיאבון. לכן נוסף לאוכל דרשו אנשי הצחצח גם אחוזה מהכנסות הסרט.

דרכי חיים

חבלי לידה

שש שנים ישבה עליוה ברוך-פאנו בבתי סוהר ובבית-חוליות, לאחר שרצחה את אשתו של ידידה, המשורר רפאל אליעזר.

בתחילת החודש הובאה עליוה במיוחד ממסד-טלבייה הירושלמי, בו שהתה בשנים האחרונות — לבית-הסוהר נווה-הירצה, ובי שבוע שעבר המתין לה אביה, אלברט ברוך, ליד השער — כשהוא בא להקביל את אסירת-העולם שנהנתה מחנינת הנשיא.

"לעזור למסכנים — חובה". השניים נפגשו בפשטות ובאפיקוס: "טוב שבאת לי קחת אותי, אבא", אמרה עליוה פאנו לאביה, בשער.

אחר-כך התכוננה סביבה: "אתה בטוח ש" לא באו עיתונאים וצלמים? אני לא רוצה לראות כאלה. הם סתם מרגיזים ומשמיצים!"

ואומנם — עליוה פאנו לא ראתה עיתונאים. שבוע שלם ישבה בדירת הוריה שבי צפון תל-אביב — מבלי שאיש ידע על כך. רק שמונה ימים לאחר שיחרורה נזכרו

הצהרונים וקול-ישראל, פירסמו על שיח-רורה של מי שהיתה אחת הנשים הנודעות ביותר במדינה. השבוע, העניקה עליוה פאנו את הראיון העיתונאי הראשון שלה — לכתב העולם הזה.

אמרה עליוה, כשהיא יושבת בדירת מ"ש סתחה, בשקט ובפנים מאובנות:

"ההרגשה שלי היתה גורא רעה. "לכן אני לא מעוניינת במיוחד לשוחח על אותה פרשה. על התקופה הקצרה — יחסית — בה הייתי כלואה בבית-הסוהר נווה-הירצה, על הרגשתי במאסר, ועל יחסן של הסוהרות לאסירות.

"אתה צריך להבין: לדידי, הפרשה עדיין לא נסתיימה. רובץ עלי איום השליש — אני משוחררת על תנאי, למשך שליש מ" עונש-המאסר שנקבע."

"על כן אני לא מעוניינת לומר דבר על אותם המקומות, ועל החיים שלי.

"רק דבר אחד אני מוכנה בכל זאת לומר: עזרתי בכל הזדמנות שהיתה לי — לאסירות האחרות.

"כתבתי עבורן מכתבים. לימדתי אחדות מהן קרוא וכתוב בעברית, ועל חלקי זה בהוראת-אסירים אני שמחה גם היום. "אני חושבת שלעזור לאנשים מיסכנים זה חובה."

עייפה, חשדנית וממורמרת. כשנה ורבע אחרי גור-דינה, הועברה עליוה פאנו לטיפול בבית-החולים לחולי-רוח שבטלבייה. "בבית-החולים התרכזתי בסיפורת", מס' סרת האשה למוות-הסבל. "כתבתי גם ספר בשם הברחה מבית לימור, וחתמתי עליו

* לגבי מאסר-עולם, הנחשב כאילו הוא 25 שנה, השליש הוא שמונה שנים וארבע חודשים.

משוחררת פאנו

"טוב שבאת, אבא!"

בשם בתולי, עליוה ברוך.

"כן כתבתי מחזה ראדיופוני — שאומנם שודר בקול-ישראל.

"על בית-החולים אני יכולה לספר רק שיחסי של הרופאים היה טוב אלי. נקשרתי אל הרופא שטיפל בי.

"עד היום הוא יועץ לי מה לעשות ומה לא. אני שומעת בקולו — הוא רוצה ב" טובתי."

עליוה פאנו-ברוך נראית עייפה, חשדנית — וממורמרת.

ואולי יש לה סיבות: רפאל אליעזר, שלמען אהבתו הרגה עליוה ברוך של סירוף — התחתן עם אשה אחרת, פחות משנה לאחר שאשתו נרצחה בידי עליוה.

היא עצמה לא שמעה ממנו — אף פעם אחת — בכל ימי-מבחנה.

אבל עליוה פאנו אינה לבדה: יש לה הורים, יש לה אב.

ואלברט ברוך מוכן לעשות הכל כדי ש" תשוב אל החיים:

"אני מוכן לכל למען הילדה שלי", הוא אמר לכתב העולם הזה. "אני יודע שעליוה סבלה הרבה בחיים שלה. חלק — באשמתה; וחלק — באשמתו של מישהו אחר.

"לא חשוב מי. "אבל לאחר שחזרה הביתה, אני רוצה שהילדה שלי תגוה, תבריא ותבנה את חייה. בשבילי ובשבילה — זה כמו שהיא נולדה מחדש."

אלא שחבלי-הלידה יהיו קשים: על אף השפות הרבות שבפיה ועל אף כישרונותיה הספרותיים והתיאטרוניים הבולטים — אין עדיין לעליוה פאנו לא משרה ולא אפשרות פרנסה אחרת.

עיונות

אברהם, יצחק, משה

אחד מספרי מלחמת ששת-הימים הנוספים ששטפו השבוע את דוכני חנויות מוכרי-הספרים בארץ הוא רבע אחרי המלחמה, של שדרן קול-ישראל עמוס אטינגר (הוצאת מע-רכות: 127 עמ').

מה שמעניין בספרו של אטינגר, שבילה את המלחמה ככתב הרדיו בסיני, אלה לא השורות המתחכמות בספר השירים והשורות שלו, כפי שהוא קורא לו (כגון תיאור

מלודזיה "באהבה..."

את כל המעלות ברשת אחת תמצאי בגרבי, פישנט, הם קלילים, אוריריים ואלגנטים. תוכלי לגרוב אותם גם מעל או מתחת לגרבי ניילון רג' ילים. גרבי, פי-שנט (רשת ד-יגים) של לו-דזיה מוצעים לבחירתך בכל הגדלים וב-שלל צבעי האופנה

תענוג להופיע ב"פישנט" - לודזיה